

Část šestá pouze stručně popisuje mezinárodněprávní úpravu rybařství a ochrany ryb a rybolovných zdrojů, neboť hlavním cílem předkládané práce byla naše národní právní úprava jako státu vnitrozemského. Nemohla však být opomenuta, neboť sám zákon č. 99/2004 Sb. upravuje v několika málo ustanoveních ochranu mořských rybolovných zdrojů. Ochrana rybolovných zdrojů v úmluvách univerzálního charakteru je obsažena především v Úmluvě OSN o mořském právu, v Dohodě OSN o rybích hejnech a v Dohodě o podpoře dodržování mezinárodních opatření v oblasti ochrany rybolovných zdrojů a hospodaření s nimi rybářskými loděmi na volném moři přijaté na půdě Organizace pro výživu a zemědělství přidružené k Organizaci spojených národů (FAO). Přestože devadesátá léta 20. století zaznamenala významný pokrok ve snaze zajistit udržitelné využívání rybolovných zdrojů, řada problémů přetrvává a objevují se nové. Světová populace roste a potřeba ryb jako zdroj potravy brání snižování tlaku na rybí populace, jejichž menší dostupnost dopadá především na chudší země. Naproti tomu vývoj rybářských technik v rozvinutých zemích umožňuje využívání lovišť dříve nedostupných, často se zničujícími dopady na mořské ekosystémy. Problémem dále zůstává rozšířený ilegální rybolov, vysoký podíl úlovků necílených druhů či ničení stanovišť. Ústřední roli v prosazování zodpovědného rybolovu hraje FAO, jejíž činnost v této oblasti je nezastupitelná.

Srovnání právních předpisů domácích a zahraničních vždy představuje zdroj poznání a inspirace. Každá z mnoha porovnávaných zemí EU má v oblasti rybářského práva odlišnou právní úpravu. Největší rozdíl oproti České republice se objevuje v tom, komu náleží rybářské právo. V Anglii, Walesu, Finsku i Švédsku se jedná více méně se o koncepci soukromého práva, zatímco u nás je to právo veřejné. Společný pro všechny úpravy, kromě Švédska, je požadavek na vlastnictví rybářského lístku a povolenky k rybolovu. S represemi na úseku je to podobné jako v České republice. Je zde přestupek či trestný čin „Pytláctví“ a sankcí je nízká pokuta.

Obecně lze shrnout, že zákon č. 99/2004 Sb., o rybařství je přes své četné nedostatky moderním právním předpisem, vycházejícím v zásadě ze současné společensko-ekonomické reality. Prosazuje a chrání práva vlastníků a umožňuje fakticky volné užívání rybníků podle objektivních potřeb vlastníků či nájemců. Zákon obsahuje i omezení způsobená předpisy o vodách, ochraně přírody a směrnicemi či nařízeními Evropské unie.

Z hlediska úpravy rybolovu je vyhláška č. 197/2004 Sb. možná příliš podrobná a doplňuje pravomoci uživatelů revírů. Například definice rybolovných způsobů ve vyhlášce je příliš podrobná a tím pádem není schopná reagovat na vývoj sportovně rybolovných metod. Bylo by lepší ji zjednodušit a spíše napsat, co je zakázáno a ostatní nechat na uživatelích revírů.

Vyhláška se také snaží najít společná pravidla pro všechny rybářské revíry, přestože jsou zcela rozdílné podmínky například na pstruhovém potoce v Jizerských horách a na Vltavě v Rožmberku.

I sebelépe propracovaný a do nejmenších legislativních podrobností ošetřený zákon, inspirovaný tou nejlepší zahraniční právní úpravou na stojatých i tekoucích vodách, však bude bez důsledného dodržování z řad rybářů a bez důkladné prevence, kontroly či následné represe z řad státních orgánů i dobrovolných funkcionářů Českého rybářského svazu, pouze vysněným textem právníků a rybářských odborníků.